

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Svk/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8021200493
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Berthotyová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:8021200493.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Združenie domových samospráv, o.z., Rovniankova 1667/14, 851 02 Bratislava, IČO: 31 820 174, právne zastúpený: Tkáč & Partners, s.r.o., Hrnčiarska 29, 040 01 Košice-mestská časť Staré Mesto, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Odbor štátnej správy ochrany prírody a krajiny, Námestie Ľudovíta Štúra 1, 812 35 Bratislava, za účasti: 1. Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, právne zastúpený: advokátom JUDr. Marekom Morochovičom, AK Bratislava, ul. Krížna 56, IČO: 31 808 689, 2. NUFIA, Bankov 4089, 040 21 Košice v konaní o všeobecnej správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 30.08.2021, č. 7176/2021-6.3, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. PO-1S/47/2021-118 zo dňa 10. septembra 2024, takto

rozhodol:

- I. Návrh na prerušenie kasačného konania sa zamietá.
- II. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- III. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Prvostupňovému správneému orgánu - Okresnému úradu Prešov, odboru starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) bola dňa 16.06.2020 doručená žiadosť žiadateľa (Lesy Slovenskej republiky, š.p.) zo dňa 12.06.2020 o vydanie súhlasu na zmenu stavu mokrade v súvislosti s realizáciou stavby „Zvážnica Planinky“ na parcelách KN C č. XXX/XX a XXX/X v k. ú. Z. X.. Žiadateľ k žiadosti doložil projektovú dokumentáciu stavby. V žiadosti žiadateľ uviedol, že o vydanie súhlasu žiada z dôvodu, že pri realizácii stavby budú vybudované priečne objekty, ktoré budú odvádzať vodu z predmetnej zvážnice.

2. Prvostupňový správny orgán podľa § 82 ods. 7 zákona č. 543/2002 Z. z. zverejnil na svojej internetovej stránke informáciu o začatí správneho konania vo veci zmeny stavu mokrade v súvislosti s realizáciou stavby. Svoj záujem byť účastníkom konania potvrdilo Združenie NUFIA dňa 24.06.2020 a taktiež aj Združenie domových samospráv (žalobca), a to dňa 24.06.2020.

3. Prvostupňový správny orgán v ďalšom procesnom postupe v konaní požiadal listom č. OÚ-PO-OSZP1-2020/033345-007 zo dňa 02.07.2020 odbornú organizáciu prírody a krajiny - Štátnu ochranu prírody SR, Regionálne centrum ochrany prírody Prešov o vypracovanie podkladov pre rozhodovaciu činnosť v predmetnej veci. Dňa 12.08.2020 Regionálne centrum ochrany prírody Prešov doručilo prvostupňovému správneému orgánu odborné stanovisko zo dňa 16.07.2020, v ktorom uviedlo, že súhlasí

s realizáciou navrhovaných činností za dodržania ním stanovených podmienok. Spolu s týmto bolo prvostupňovému správneému orgánu doručené aj odborné stanovisko Regionálneho centra ochrany prírody Prešov zo dňa 29.06.2020 so súhlasom na zásah do biotopu podľa § 6 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z. z.

4. Prvostupňový správny orgán listom č.: OU-PO-OSZP1-2020/033345-010 zo dňa 05.10.2020 umožnil žiadateľovi a účastníkom konania (Združeniu domových samospráv a občianskemu združeniu NUFIA) uplatnenie práva v zmysle ustanovenia § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a zaslal im stanovisko Štátnej ochrany prírody SR, Regionálneho centra ochrany prírody Prešov na oboznámenie s podkladmi rozhodnutia a dal im možnosť v určenej lehote sa k získaným podkladom vyjadriť. Žiadateľ a občianske združenie NUFIA sa v určenej lehote nevyjadrili, čo považoval prvostupňový správny orgán za súhlas. Združenie domových samospráv (žalobca) elektronicky prvostupňovému správneému orgánu dňa 08.10.2020 uviedlo, že súhlasia s vydaním rozhodnutia za predpokladu dodržania odporúčaní a podmienok uvedených v podkladoch.

5. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. OU-PO-OSZP1-2020/033345-012 zo dňa 11.11.2020 vydal súhlas podľa § 6 ods. 5 podľa zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z. z.“) na zmenu stavu mokrade, čím bolo žiadateľovi (Lesy Slovenskej republiky) umožnené pri realizácii stavby „Zvážnica Planinky“ zasiahnuť do zamokrených terénnych depresí a bezmenných malých vodných tokov (mokradí), ktoré križujú parcely resp. sa nachádzajú na parcelách C KN č. XXX/XX a XXX/X v k. ú. Z. X. (druh pozemku: lesný pozemok). Prvostupňový správny orgán zároveň v súlade s § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z. z. určil žiadateľovi podmienky vykonania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny:

- Zásah do mokradí realizovať iba v rozsahu manipulačného koridoru stavby a povoleného zásahu do biotopu Ls5.1 bukové a jedľovo-bukové kvetnaté lesy /kód Natura 2000:9130/ v zmysle rozhodnutia OÚ Prešov, odboru starostlivosti o životné prostredie č. j. OU-PO-OSZP3-2020/030006-04 Sa zo dňa 20.07.2020.

- Terén okolo malých vodných tokov v manipulačnom páse stavby mimo vlastné teleso cesty primerane upraviť, aby sa mohol čo najskôr prirodzene zregenerovať vegetačný kryt.

- Pri presunoch a pohybe stavebných mechanizmov a doprave materiálu potrebného pre stavbu využívať existujúcu sieť lesných ciest a zväžnic.

- Žiadateľ oznámi začatie a ukončenie predmetnej činnosti okresnému úradu v sídle kraja.

- Platnosť rozhodnutia určil do zrealizovania danej činnosti.

6. Žalobca (Združenie domových samospráv) sa proti tomuto rozhodnutiu o vydaní súhlasu na zmenu stavu mokrade odvolal.

7. Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej ako „žalovaný“) rozhodnutím zo dňa 30.08.2021, č. 7176/2021-6.3 zamietlo odvolanie žalobcu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. OU-PO-OSZP1-2020/033345-012 zo dňa 11.11.2020 o vydaní súhlasu na zmenu stavu mokrade potvrdilo. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný poukázal na to, že prvostupňový správny orgán správne vychádzal zo stanoviska Štátnej ochrany prírody a žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti a ani relevantné dôvody, ktoré by viedli k zrušeniu prvostupňového rozhodnutia.

II. Konanie pred správneým súdom

8. Včas podanou správneou žalobou na Krajský súd v Prešove sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Napadnuté rozhodnutie považoval za nezákonné, a to z dôvodu, že vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP a skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu podľa § 191 ods. 1 písm. f) SSP a má za to, že žalovaný nezistil úplne a presne skutkový stav pre rozhodnutie vo veci (§ 191 ods. 1 písm. e) SSP).

9. Dňa 01.06.2023 nadobudol účinnosť zákon č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý dňom svojej účinnosti zriadil Správny súd v Košiciach. Účinnosťou zákona výkon súdnictva prešiel od 01.06.2023 z Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Prešove na Správny súd v Košiciach vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov.

10. Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. PO-1S/47/2021-42 zo dňa 28.02.2022 bol zamietnutý návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.03.2022.

11. Správny súd v Košiciach rozsudkom č. k. PO-1S/47/2021.118 zo dňa 10. septembra 2024 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“) správne žalobu zamietol.

12. Správnu žalobu vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú, a to najmä z nasledujúcich dôvodov:

- nestotožnil sa s námietkou žalobcu ohľadom nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Rozhodnutie žalovaného spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku a je dostatočne určité, zrozumiteľné, je z neho zrejماً právna úprava, ktorú žalovaný aplikoval na zistený skutkový stav a taktiež je z neho zrejماً správna úvaha, ktorou sa žalovaný spravoval pri vydávaní rozhodnutia. Súd uviedol, že žalovaný dostatočným spôsobom reagoval na relevantné odvolacie námietky a v odôvodnení rozhodnutia uviedol dostatočné dôvody, na ktorých rozhodnutie založil. Taktiež aj rozhodnutie správneho orgánu spĺňa všetky atribúty jeho preskúmateľnosti s tým, že taktiež je z neho zrejماً, z čoho a na základe čoho, správny orgán prvého stupňa dospel k záveru, ktorý premietol do výrokovej časti svojho rozhodnutia o povolení zmeny stavu mokrade.

- žalobnú námietku týkajúcu sa neúplne a nepresne zisteného skutkového stavu vyhodnotil za nedôvodnú, nakoľko je z obsahu administratívneho spisu zrejماً, že si žalobca zadovážil podklad pre vydanie tohto rozhodnutia - odborné stanovisko Štátnej ochrany prírody, Regionálneho centra ochrany prírody v Prešove zo dňa 16.07.2020, ktoré predmetné stanovisko vydalo na základe posúdenia situácie na mieste samom pri terénnej obhliadke dňa 08.06.2020. Taktiež do konania bolo doložené aj odborné stanovisko Štátnej ochrany prírody, Regionálneho centra ochrany prírody v Prešove zo dňa 29.06.2020, ktoré taktiež bolo vydané na základe posúdenia situácie na mieste samom pri terénnej obhliadke dňa 08.06.2020. Obe odborné stanoviská obsahujú popis miesta samého na ktorom sa má realizovať stavba zväžnice a taktiež aj popis biotopov - ich identifikáciu, hodnotenie, vymedzenie hraníc, informáciu o zábere biotopu, zhodnotenie celkového záberu a návrh riešenia ktorý v sebe zahŕňa podmienky za ktorých bude možné realizovať zásah do mokradí a uskutočniť ich zmenu. Predmetné podmienky boli následne premietnuté do rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, s čím sa aj žalovaný vo svojom rozhodnutí stotožnil. Správny súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu o tom, že na ustálenie si skutkového stavu bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 16a ods. 23 vodného zákona, a to z dôvodu, ktoré nie je prepojené na konanie o vydanie súhlasu alebo povolenia podľa zákona č. 543/2002 Z. z. na zmenu stavu mokradí,

- v súvislosti s takto ustáleným skutkovým stavom sa súd nestotožnil ani s námietkou ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci, ustálil, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa dostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcu ohľadne aplikácie § 16a ods. 23 vodného zákona, ktorý neobsahuje prepojenie na konanie o vydávaní súhlasov alebo povolení výnimiek podľa zákona č. 543/2002 Z. z. Súd v tejto súvislosti zhodne so žalovaným mal za to, že konanie podľa § 16a vodného zákona netvorí predbežnú otázku v konaniach na úseku ochrany prírody a krajiny. Žalovaný postupoval v zmysle zákona, keď si vyžiadaval záväzné vyjadrenie (v tomto konaní záväzné vyjadrenie Okresného úradu Prešov, odbor starostlivosti o životné prostredie č. OU-PO-OSZP3-2019/035488-02/VK zo dňa 17.07.2019), v ktorom sa konštatovalo, že predmetná stavba je z hľadiska ochrany vôd možná. Žalobca v tejto súvislosti využil svoje právo a podal podnet na Ministerstvo životného prostredia SR, ktorý bol vybavený listom č. 12591/2020-17/lb zo dňa 24.11.2020 s konštatovaním, že podnet nie je možné vybaviť keďže je zameraný na prešetrovanie prvostupňového rozhodnutia. V tejto súvislosti s možným vplyvom na dotknuté územie patriace do európskej sústavy chránených území Natura 2000 bolo vydané odborné stanovisko č. OU-PO-OSZP1-2020/030106-004 zo dňa 10.07.2020 z ktorého vyplýva, že realizácia projektu stavby „Zväžnica Planinky“ nebude mať významný negatívny vplyv na Chránené vtáčie územie Slanské vrchy, či už samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom. Žalobcove úvahy o možnom zásahu do kvality ťažby dreva, poprípade sa zasiahne do kvality vody sú s ohľadom na uvedené neopodstatnené, keďže žalobou preskúmané rozhodnutie nemôže mať vplyv na iné konania, napr. stavebné, alebo iné povoľovacie konania,

- ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku, že skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi, alebo v nich nemá oporu. V danom prípade podľa súdu nie je zrejماً, čo je rozporné s obsahom administratívneho spisu, ktorý tvorí základ ustáleného skutkového stavu, z ktorého vychádzal žalovaný. Žalobné námietky všeobecnej povahy neumožňujú realizovať súdny prieskum,

- pokiaľ išlo o návrh žalovaného na odmietnutie správnej žaloby ako šikanóznej, tomuto správny súd nevyhovel. Predmetná správna žaloba po vyhodnení konkrétnosti prejednávanej veci a splnenia podmienok, za ktorých je možné uplatniť procesný inštitút odmietnutia šikanóznej žaloby nemá charakter, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako šikanóznou s možnosťou aplikácie § 5 ods. 12 a § 28 SSP, v odôvodnení svojho rozhodnutia reagoval na podľa súdu podstatné námietky žalobcu, nakoľko množstvo argumentov žalobcu uvedených v žalobných námietkach ako aj v ďalších podaniach sú všeobecného rázu zahŕňajúce jeho subjektívny názor a pohľad na vec.

- k návrhu na iniciovanie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie, a to položením otázky o súladnosti aplikácie práva v oblasti posudzovania vplyvov na životné prostredie so zmluvami podľa čl. 267 ZFEÚ uviedol, že žalobca len všeobecne tvrdí nesúladnosť posudzovania vplyvov na životné prostredie so súčasnou slovenskou právnou úpravou ako aj právom európskej únie a súd pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného v kontexte uplatnených žalobných námietok nezistil žiaden žalobcom tvrdený nesúlad (tvrdil len všeobecne) a teda nevzhliadol nutnosť iniciovania prejudiciálneho konania.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, stanoviská účastníkov

13. Rozsudok správneho súdu napadol žalobca kasačnou sťažnosťou z dôvodu, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP).

14. Námietkami v časti A), bodoch 1. až 14. kasačnej sťažnosti sťažovateľ napáda nesprávne právne posúdenie najmä v otázke nesprávneho posúdenia postavenia sťažovateľa ako zainteresovanej verejnosti, správneho súdu vyčíta, že neaplikuje ustanovenia § 42, § 177 ods. 2 a § 178 ods. 3 SSP. Namietal, že správny súd nesprávne interpretoval žalobu ako žalobu právnickej osoby podľa § 177 ods. 1 a § 178 ods. 1 SSP a nie ako žalobu podľa § 177 ods. 2 a § 178 ods. 3 SSP. Sťažovateľ zaujal stanovisko, že ak sa správny súd domnieval, že jeho námietky nie sú dostatočne konkrétne, mal využiť prostriedky podľa SSP, ktorými by vady podania - spočívajúce v jeho nekonkrétnosti - odstránil. Nakoľko nedošlo k postupu podľa § 59 SSP, je podľa sťažovateľa potrebné prezumovať, že správna žaloba bola zrozumiteľná. Sťažovateľ považoval za nezákonný taký postup správneho súdu, ak meritórne rozhodol o žalobe tak, že túto zamietol pre nezrozumiteľnosť. Podľa sťažovateľa nebola rešpektovaná samodefinícia sťažovateľa ako ekologickej organizácie, chrániacej verejný záujem životného prostredia podľa čl. 2 ods. 4 a ods. 5 Stanov ZDS s cieľom prelomiť rozhodnutie NSS SR sp. zn. 5Sžp/41/2009, ktorý judikoval, že postavenie ekologického spolku závisí od vôle samotného spolku.

15. Námietkami v časti B), bodoch 1. až 13. kasačnej sťažnosti sťažovateľ brojí proti záverom správneho súdu o všeobecnosti jeho žalobných námietok.

16. Námietkami v časti C), bodoch 1. až 23. kasačnej sťažnosti sťažovateľ napáda nesprávnu interpretáciu ako aj právne posúdenie pripomienok v procese posudzovania vplyvov na životné prostredie, pričom súdu vyčíta, že postupuje v rozpore s účelom a cieľom procesu EIA, v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžp/12/2013, ako aj na nález ÚS SR III. ÚS341/07 a II. ÚS 295/2017, uznesenie ÚS SR IV. ÚS 1/2014. Správneho súdu vyčíta nesprávnu aplikáciu § 66 zákona EIA.

17. Námietkami v časti D), bodoch 1. až 12. kasačnej sťažnosti sťažovateľ vo vzťahu k námietke porušenia § 16a vodného zákona a vyhodnotenia jeho námietky neúplne a nepresne zisteného stavu správnym súdom citáciou bodu 47 rozsudku správneho súdu, namieta porušenie jeho práva na dobrú správu vecí verejných a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 41 a 47 Charty správnym orgánom ako aj správnym súdom.

18. Námietkami v časti E), bodoch 1. až 2. kasačnej sťažnosti sťažovateľ napáda výrok o náhrade trov konania a vyjadruje presvedčenie, že Lesom SR nebola uložená žiadna povinnosť a teda nemala byť priznaná náhrada trov konania.

19. Námietkami v časti F) , bodoch 1. až 5. kasačnej sťažnosti sťažovateľ objasňuje, že správna žaloba smerovala aj proti nezrozumiteľnosti rozhodnutiu, správneho súdu vyčíta, že obracia konštantne nedostatok zrozumiteľnosti proti sťažovateľovi. Objasňuje, že je pri svojej činnosti diskriminovaný jednak činnosťou orgánov verejnej moci v administratívnych konaniach, kedy namiesto obsahového posúdenia pripomienok sťažovateľa rozhodujú na základe povesti sťažovateľa, pričom iné správne súdy majú tendenciu tento diskriminačný postup voči sťažovateľovi preberať. Takýto postup nutne vytvára predpoklad, že všetky konania, ktorých účastníkom je sťažovateľ budú mať charakter aj antidiskriminačného sporu popri ochrane verejného záujmu životného prostredia činnosťou žalobcu. Poukázal na rozpor takéhoto postupu s článkom 3 ods. 4 a ods. 8 Aarhurského dohovoru.

20. V závere kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že podľa jeho názoru „... aplikácia zákona EIA, ZOIP ako aj konania vo veciach životného prostredia majú viaceré aspekty výkladu práva, ktoré sú priamo späté s eurokonformným výkladom práva.“. Žiadal preto, aby sa Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) obrátil na Súdny dvor EÚ s nasledovnými otázkami: a) Či použitie § 42, § 172 ods. 2 a § 178 ods. 3 SSP je obligatórne pre sťažovateľa, ktorý je zainteresovanou verejnosťou ako naplnenie povinnosti súdneho orgánu členského štátu Aarhurského dohovoru vyplývajúci z čl. 3 ods. 4 v spojení s čl. 9 ods. 2 a ods. 3 Aarhurského dohovoru. V tejto súvislosti žiadal, aby boli SD EÚ zaslané stanovky ZDS pre posúdenie tejto otázky konkrétne k sťažovateľovi v tejto konkrétnej veci ako dôkaz preukazujúci, že sťažovateľ sám svojimi stanovami výslovne založil zmysel svojej existencie práve vykonávanie práce ekologického spolku podľa Aarhurského dohovoru.

b) Či judikát NSS SR č. 6Svk/14/2021 nie je faktickým obchádzaním pôsobenia rozsudku Súdneho dvora EÚ Č. C-416/10 tým, že sa neúspechom sankcionuje ekologický spolok, ktorý len pôsobí podľa Aarhurského dohovoru a spolieha sa na právo Európskej únie a vykonateľnosť rozsudkov Súdneho dvora EÚ lebo práve už takúto snahu považuje za neprípustnú činnosť zainteresovanej verejnosti, ktorú treba prostredníctvom neúspechu v žalobnej iniciatíve sankcionovať a teda efektívne nastaviť takú rozhodovaciu prax, ktorá nehľadí na pôsobenie rozsudku SD EÚ C-416/ 10 či už ako názor najvyššej súdnej autority EÚ ale ani nehľadí na jeho pôsobenie ako faktického výkladu práva EÚ. Iným slovom žalobca tvrdí, že spôsob akým správne súdy s ním zaobchádzajú je systémovým riešením správnych súdov, ako nerešpektovať názor Súdneho dvora EÚ - tým, že znefunkční zainteresovanú verejnosť, ktorá sa na neho ako právny prameň systematicky odvoláva. Alebo inak - či nejde o interpretáciu vnútroštátneho práva spôsobom neuznávania ekologických spolkov v priamom rozpore s čl. 3 ods. 4 Aarhurského dohovoru v spojení s čl. 9 ods. 2 Aarhurského dohovoru aj so špecifickým úmyslom a následkom systematického nerešpektovania rozhodnutia Súdneho dvora EÚ č. C-416/10. Právnou vetou rozsudku SD EÚ C-416/10 je totiž „záujmy a práva verejnosti na ochrane životného prostredia majú (v prípade kolízie) prednosť pred vlastníckym právom a od neho odvodeným právom stavby“ ale aj právna veta „že prvoinštančný súd sa môže ale druhoinsčančný súd sa musí obrátiť s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor ohľadne výkladu práva EÚ“; jeho neutralizácia teda spočíva v tom, že štát neuznáva priamo spolky, ktoré sú nositeľom práv zainteresovanej verejnosti resp. neúspechom žaloby štát sankcionuje takéto spolky keď zjavnou štátnou politikou má byť preferencia stavebníkov a potlačenie činnosti ekologických spolkov; alternatívne spolky, ktoré sa snažia o vykonateľnosť uvedeného rozsudku SD EÚ sú považované za zneužívačov práva, lebo sa snažia spôsobiť „škodu stavebníkom“ - a to tým, že od súdov žiadajú vykonateľnosť a zohľadnenie uvedeného rozsudku Súdneho dvora EÚ; že či procesne opakované žaloby smerujúce k tej istej prejudiciálnej otázke súd len z tohto dôvodu považuje za „bezobsažné“ a „bezúčelné“. c) či zásah do vodných tokov a zamokrených terénnych depresíí bez primárneho posúdenia vôd v zmysle rozhodnutia SD EÚ C 461/13 je v súlade s právom EÚ, a to najmä smernicou o vodách.

21. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný, ktorý sa stotožnil so závermi rozsudku správneho súdu v plnom rozsahu a kasačnú sťažnosť navrhol ako nedôvodnú zamietnuť. Podľa žalovaného sa správny súd vysporiadal so všetkými žalobnými námietkami v dostatočnom rozsahu a nijako neukrátil sťažovateľa na jeho právach ako zástupcu zainteresovanej verejnosti. Správny súd sa v súlade s čl. 3 ods. 4 a čl. 9 ods. 2 Aarhurského dohovoru a § 177 ods. 2 a § 178 ods. 3 SSP zaoberal nie len zásahom do subjektívnych práv sťažovateľa, ale preskúmal aj napadnuté rozhodnutie a správne konanie, ktoré mu predchádzalo, a to najmä z pohľadu, či sa žalovaný dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa. Správny súd sa správne podľa žalovaného nestotožnil s námietkami sťažovateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného, nesprávneho posúdenia aplikácie vodného zákona ako aj aplikácie zákona EIA.

22. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril ďalší účastník 1/ (LESY Slovenskej republiky, š.p) tak, že rozhodnutie správneho súdu považoval za správne právne posúdené, úplné, dostatočne odôvodnené a teda zákonné. Kasačnú sťažnosť navrhol zamietnuť ako nedôvodnú, taktiež navrhol, aby návrhu na prejudiciálne konanie nebolo vyhovené, nakoľko návrh nie je dôvodný.

IV. Právne posúdenie kasačným súdom

23. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Jeho príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 11 písm. h) SSP.

24. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

25. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou, včas. Žalobca je od súdneho poplatku oslobodený v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

26. Kasačný súd po posúdení veci dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

27. Kasačný súd v súvislosti s kasačnou sťažnosťou v prvom rade poukazuje na to, že kvalita kasačnej sťažnosti do značnej miery predurčuje obsah rozhodnutia kasačného súdu. Na jednej strane strohá a všeobecná kasačná (žalobná) argumentácia vedie k vybaveniu kasačnej sťažnosti (žaloby) iba v zodpovedajúcej - nízkej - miere detailov. Na strane druhej, rozsahovo hoci aj excesívna kasačná sťažnosť, ktorá je však obsahovo nesúrodá, nedostatočne argumentačne konkrétna, príp. naopak,

vykazujúca vysokú mieru všeobecnosti a argumentačnej abstraktnosti, má za následok, že sa súd pri „vysporiadaní“ takejto kasačnej sťažnosti obmedzí na podstatu veci a s jednotlivými námietkami sa prípadne vysporiada prostým odkázaním na príslušnú pasáž odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia (k tomu pozri analogicky rozsudky Najvyššieho správneho súdu českej republiky sp. zn. 1AS/132/2021-30 z 15.07.2021, 1Afs/163/2021-52 z 12.10.2021 a 3Afs/284/2022-99 zo 14.04.2023). Bolo by v rozpore so zásadou procesnej ekonomie, ak by mal súd reagovať na každé jednotlivé tvrdenie sťažovateľa, obzvlášť pokiaľ už podstatu sťažovateľových námietok vysporiadala predchádzajúca súdna, príp. správna prieskumná inštanca a pokiaľ sťažovateľ nepredkladá argumentáciu tomuto názoru konkurujúcu (pozri tiež rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4Svk/10/2025 z 24.6.2025).

28. Súčasne kasačný súd pripomína, že v konaní o kasačnej sťažnosti vystupuje ako inštanca kasačná. Jeho úlohou teda nie je primárne preskúmať skutkové zistenia správnych orgánov a správnych súdov, ale podrobiť hodnoteniu ich právne posúdenie veci, a to v spojení s právnymi názormi správneho súdu.

29. Kasačná sťažnosť sťažovateľa je do podstatnej miery formulovaná vo všeobecnej rovine, pričom značná časť kasačnej sťažnosti nesmerovala adresne voči napadnutému rozsudku alebo preskúmaným rozhodnutiam orgánov verejnej správy, ale venovala sa všeobecne vzneseným námietkam voči činnosti konkrétnych orgánov a ich vrcholných predstaviteľov (nie však správnych orgánov konajúcich v predmetnej veci), pričom súvis týchto námietok s predmetnou vecou nebol sťažovateľom kvalifikovane špecifikovaný.

30. Podstatné námietky sťažovateľa sa týkali toho, že: (a) správna žaloba nebola vyhodnotená ako žaloba zainteresovanej verejnosti a správny súd zamietol žalobu odkazujúc všeobecnú formuláciu námietok bez toho, aby sťažovateľa vyzval na odstránenie väd žaloby, (b) správny súd nesprávne posúdil arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia (c) správny súd nesprávne aplikoval zákon o vodách a zákon EIA, (d) správny súd nesprávne rozhodol o trovách konania.

K námietke týkajúcej sa žalobnej legitímácie

31. Sťažovateľ namietal, že jeho správna žaloba nebola vyhodnotená ako žaloba zainteresovanej verejnosti. Tvrdil, že správny súd posúdil jeho žalobu podľa § 178 ods. 1 SSP. Kasačný súd sa s uvedeným nestotožnil. Sťažovateľ svoje tvrdenia o nesprávnom vyhodnutí jeho žalobnej legitímácie nepodoprel žiadnymi relevantnými skutočnosťami. Z rozsudku správneho súdu nevyplýva, že by súd nesprávne interpretoval žalobu ako žalobu právnickej osoby podľa § 177 ods. 1 a § 178 ods. 1 SSP a nie ako žalobu podľa § 177 ods. 2 a § 178 ods. 3 SSP. Zo skutočnosti, že jeho námietkam nebolo vyhovené, nie je totiž možné vyvodiť, že by si správny súd nebol vedomý toho, že sa sťažovateľ identifikuje ako ekologická organizácia.

32. Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že ekologické organizácie nemajú hľadať chyby zámeru navrhovateľa, či identifikovať negatíva zámeru, ale len uviesť stanovisko, ktoré sa má pri vyhodnocovaní zväžiť, v správnom súdnom konaní je potrebné zohľadniť aj § 178 ods. 3 SSP. V zmysle uvedeného ustanovenia, je zainteresovaná verejnosť oprávnená podať správnu žalobu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, ak tvrdí, že tým bol porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia. Inak povedané, ekologické organizácie síce v administratívnom konaní nepochybne môžu predkladať svoje návrhy podnety, ktoré by mal podľa nich administratívny orgán zväžiť, ale na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydanom v správnom konaní je potrebné už kvalifikovane preukázať konkrétne porušenie zákona, resp. verejného záujmu. Nemôže sa jednať o hypotetickú, príp. ničím nepodloženú všeobecnú úvahu, ktorá sa ani nevzťahuje na konkrétne skutkové a právne okolnosti tejto veci.

33. Správny súd je viazaný včas uplatnenými žalobnými námietkami a je úlohou žalobcu tieto v správnej žalobe dostatočným spôsobom vymedziť. Kasačný súd konštatuje, že uvedené východiská sú aplikovateľné tak pri žalobcovi so žalobnou legitímáciou podľa § 178 ods. 1 SSP, ako aj podľa § 178 ods. 3 SSP. Aj v prípade namietaného porušenia verejného záujmu v oblasti životného prostredia musí byť žaloba dostatočne konkrétna po skutkovej aj právnej stránke, nestačí len všeobecný nesúhlas s postupom správnych orgánov (pozri tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Svk/10/2025 z 24.6.2025).

34. Správny súd tiež nebol v kontexte predmetnej veci povinný sťažovateľa vyzývať na formulovanie účinnej žalobnej argumentácie. Jeho správna žaloba totiž nepochybne žalobné dôvody obsahovala, preto táto nemala vady, ktoré by predpokladali aplikáciu postupu na odstránenie väd žaloby. Zo správnej žaloby bolo zrejmé, čoho sa sťažovateľ domáha, keď tento žiadal zrušenie napadnutého rozhodnutia, ako aj vymedzenie dôvodov, od ktorých túto svoju požiadavku sťažovateľ (ako žalobca v konaní pred správnym súdom) odvodzoval. Nie je však úlohou správneho súdu poskytovať jednému z účastníkov konania „právnu inštruktáž“ k tomu, akým spôsobom má upraviť alebo (pre)formulovať žalobné body (ak

správna žaloba žalobné body obsahuje) tak, aby bolo jeho námietkam vyhovené. Takýto postup by bol v rozpore s viacerými ústavnoprávnymi aj procesnými zásadami, osobitne s princípom rovnosti účastníkov konania. (obdobne tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Svk/10/2025 z 24.6.2025).

35. Z vyššie uvedených dôvodov predmetný okruh kasačných námietok vyhodnotil kasačný súd za nedôvodný.

K odôvodneniu preskúvaných rozhodnutí

36. Čo sa týka námietky sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení preskúvaných rozhodnutí, kasačný súd sa oboznámil s administratívnym spisom, prvostupňovým rozhodnutím a napadnutým rozhodnutím, pričom musí konštatovať, že neidentifikoval nepreskúmateľnosť založenú nedostatočným odôvodnením týchto rozhodnutí. V súvislosti s touto námietkou je potrebné dať do pozornosti, že do práva na spravodlivý proces zároveň nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a ani právo na to, aby bol účastník konania pred súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

37. Kasačný súd sa stotožnil s konštatovaním správneho súdu o tom, že sťažovateľ jednak svoje žalobné námietky o nepreskúmateľnosti týchto rozhodnutí vzniesol vo všeobecnej rovine, keď neuvádzal, s ktorými konkrétnymi námietkami sa správne orgány mali vysporiadať inak, resp. nešpecifikoval nezákonnosť ich správnej úvahy v tomto kontexte. Napriek tomu správny súd, ako aj kasačný súd preskúvané rozhodnutia podrobili kontrole ich preskúmateľnosti. Kasačný súd konštatuje, že v preskúvaných rozhodnutiach boli pripomienky sťažovateľa v odôvodnení uvedené a zároveň aj to, ako sa v podstatnom s nimi správne orgány vysporiadali.

38. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti tiež naznačoval, že správny súd sa náležite a v súlade so zákonom nevysporiadal so všetkými podstatnými a pre vec relevantnými námietkami, túto námietku tiež kasačný súd preskúmal. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa kasačného súdu dostatočne vyplývajú skutočnosti a právne dôvody, ktoré viedli správny súd k právnemu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v § 139 SSP. Správny súd sa riadne vysporiadal s tými kľúčovými námietkami sťažovateľa, ktoré v správnej žalobe dostatočne odôvodnil.

K námietke nesprávnej aplikácie zákona o vodách a zákona EIA

39. Správny súd sa podľa kasačného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu, ktorý namietal nesprávne právne posúdenie aplikácie zákona o vodách a v podrobnostiach na tieto správne závery (bod 48 rozsudku správneho súdu) odkazuje.

40. Podľa kasačného súdu predmetom konania podľa § 16a vodného zákona je predovšetkým posúdenie vplyvov činnosti, ktorá by mohla ovplyvniť vodné toky a vodné hospodárstvo, a to pred vydaním stavebného alebo územného rozhodnutia. V tomto prípade však sťažovateľ/žalobca napadol správnu žalobu rozhodnutie o súvisiace so zmenou stavu mokrade podľa zákona o ochrane prírody a krajiny, čo nezahŕňa samotnú otázku posúdenia vplyvu na vody podľa § 16a ods. 23 vodného zákona. Správny súd reagujúc na túto žalobnú námietku správne ustálil, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa dostatočne vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa ohľadne aplikácie § 16a ods. 23 vodného zákona, ktorý neobsahuje prepojenie na konanie o vydávaní súhlasov alebo povolení výnimiek podľa zákona č. 543/2002 Z. z. a dospel k správne posúdeniu, že konanie podľa § 16a vodného zákona netvorí predbežnú otázku v konaniach na úseku ochrany prírody a krajiny.

41. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom správneho súdu, že konanie podľa § 16a vodného zákona nie je priamo prepojené s konaním podľa § 6 ods. 5 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny. Podľa § 16a ods. 23 zákona o vodách v znení účinnom do 29.12.2021, povoľujúci orgán nesmie vydať rozhodnutie povoľujúce navrhovanú činnosť bez predchádzajúceho vydania rozhodnutia v konaní podľa odseku 13 alebo 21 tohto ustanovenia. V súlade s § 73 ods. 21 vodného zákona sú rozhodnutia podľa § 16a ods. 13 a ods. 21 podkladom pre vyjadrenie orgánu štátnej vodnej správy v územnom konaní, ak je takéto konanie vyžaduje, alebo slúžia ako podklad pre konanie o povolení navrhovanej činnosti. Naopak, konanie podľa § 6 ods. 5 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny nie je samostatným povoľovacím konaním v zmysle vodného zákona, a preto nepredstavuje predbežnú otázku v konaniach týkajúcich sa ochrany prírody a krajiny.

42. Kasačný súd ďalej uvádza, že realizácia predmetnej zväžnice je podmienená vydaním stavebného povolenia, a preto je správna argumentácia správneho súdu rovnako aj žalovaného, že vplyv predmetnej stavby na vody mal byť posúdený v rámci stavebného konania, ktoré je vedené príslušným orgánom

štátnej správy. Kasačný súd zdôrazňuje, že ak mal sťažovateľ obavy o vplyv stavby na vodné hospodárstvo, mal tieto pripomienky uplatniť v rámci stavebného konania, a nie v konaní o zmene stavu mokrade.

43. Správny súd teda správne vyhodnotil námietky žalobcu, keď konštatoval, že žalovaný sa dostatočne vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa ohľadom aplikácie § 16a ods. 23 vodného zákona, ktorý, ako správne konštatoval, neobsahuje prepojenie na konania o vydávaní súhlasov alebo povolení výnimiek podľa zákona o ochrane prírody a krajiny.

44. Správny súd sa podľa kasačného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom vysporiadal aj s námietkami žalobcu ohľadom nesprávneho vyhodnotenia § 19 zákona EIA a v podrobnostiach na tieto správne závery (bod 48 rozsudku správneho súdu) odkazuje.

45. Sťažovateľova námietka smeruje k rozhodnutiu týkajúceho sa súhlasu na zmenu stavu mokrade v kontexte posudzovania vplyvov na životné prostredie, teda procesu EIA. V tejto súvislosti sťažovateľ tvrdí, že správny súd a správne orgány nesprávne interpretovali právne predpisy týkajúce sa EIA, čo je hlavná časť jeho kasačnej námietky.

46. Kasačný súd dodáva, že predmetom súdneho prieskumu bolo vydanie súhlasu na zmenu stavu mokrade podľa § 6 ods. 5 zákona č. 543/2002 Z. z. Uvedené konanie nie je možné spájať s konaním o posudzovaní vplyvov navrhovanej činnosti na životné prostredie podľa zákona EIA. Súhlas na zmenu stavu mokrade nespadá pod rozsah navrhovaných činností uvedených v prílohe č. 8 zákona EIA. Predmetné konanie uskutočňuje miestne príslušný orgán ochrany prírody, takéto konanie sa netýka konaní pred orgánmi štátnej správy na posudzovanie vplyvov na životné prostredie.

47. Zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny a jeho účel: Ustanovenie § 6 ods. 5 zákona č. 543/2002 Z. z. upravuje činnosti, pri ktorých je potrebný súhlas orgánu ochrany prírody na zmenu stavu mokrade. Týka sa zásahov do mokradí, ako je ich úprava, odvodňovanie, zasypávanie, ťažba rašeliny alebo bahna.

48. Tento súhlas predstavuje samostatný proces a nezahŕňa posudzovanie vplyvov na životné prostredie v zmysle zákona EIA. Zákon č. 543/2002 Z. z. je zameraný na ochranu prírody a krajiny, a to aj v prípade, že zasahuje do mokradí. V tomto prípade sa posudzuje vplyv na prírodné prostredie, ale nie v kontexte širších environmentálnych dopadov, ktoré sú predmetom EIA.

49. Zákon č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (EIA) a jeho príloha č. 8 upravujú, ktoré činnosti podliehajú posudzovaniu vplyvov na životné prostredie. V prílohe č. 8 sú uvedené činnosti, ktoré musia byť posúdené z hľadiska ich vplyvov na životné prostredie, ako napríklad výstavba, ťažba, odvodňovanie alebo iné projekty s potenciálnym negatívnym vplyvom.

50. Zásah do mokradí podľa § 6 ods. 5 zákona č. 543/2002 Z. z. však nie je uvedený v prílohe č. 8 zákona EIA. To znamená, že tento druh činnosti nevyžaduje samostatné posúdenie v rámci EIA, a teda nemôže byť spojený s konaním podľa zákona EIA.

51. Zákon o ochrane prírody sa zameriava špecificky na ochranu prírodného dedičstva a chránených oblastí, zatiaľ čo zákon EIA sa týka širšieho hodnotenia environmentálnych dopadov činností taxatívne vymedzených v prílohe č. 8 na životné prostredie. Cieľom opísaných procesov v zákone o EIA je zistenie čo najširšieho spektra dopadov strategického dokumentu alebo plánovanej činnosti na ŽP, pričom sa deklaruje, že by mali byť zachytené ako priame vplyvy, tak nepriame vplyvy a zároveň ustanovenie účinných opatrení na odstránenie alebo aspoň minimalizáciu nepriaznivých vplyvov. Nie každá činnosť podlieha posudzovaniu vplyvov na životné prostredie.

52. Stanoviská Štátnej ochrany prírody a odborné posudky: Prvostupňový orgán ochrany prírody pri rozhodovaní o súhlase na zmenu stavu mokrade vychádza zo stanovísk odborných inštitúcií, ako je Štátna ochrana prírody alebo Okresný úrad, odbor starostlivosti o životné prostredie. Tieto posudky sa nezaobierajú komplexnými vplyvmi na životné prostredie, ale špecificky na vplyvy na ochranu prírody, ekosystémy a biotopy. To znamená, že tieto odborné posudky a rozhodnutia majú obmedzený rozsah a nezasahujú do oblasti komplexného posudzovania vplyvov na životné prostredie, ktoré spadá pod zákon EIA.

53. Konanie o zmene stavu mokrade podľa § 6 ods. 5 zákona č. 543/2002 Z. z. sa nepovažuje za súčasť procesu EIA, pretože sa riadi iným právnym rámcem, ktorý sa špecificky zameriava na ochranu prírody a krajiny, a nie na širšie environmentálne vplyvy. Tieto dva procesy majú odlišné ciele, rozsah a právne režimy, čo znamená, že nemôžu byť automaticky spájané.

54. Správny súd dostatočne vyhodnotil predmetnú námietku sťažovateľa. V tomto prípade správny súd príliehavo poukázal na odborné stanoviská (napr. vyjadrenie Okresného úradu Prešov, odbor starostlivosti o životné prostredie č. OU-PO-OSZP3-2019/035488-02/VK zo dňa 17.07.2019), v ktorom sa konštatovalo, že predmetná stavba je z hľadiska ochrany vôd možná. Sťažovateľ v tejto súvislosti využil svoje právo a podal podnet na Ministerstvo životného prostredia SR, ktorý bol vybavený listom

č. 12591/2020-17/lb zo dňa 24.11.2020 s konštatovaním, že podnet nie je možné vybaviť keďže je zameraný na prešetrovanie prvostupňového rozhodnutia. V tejto súvislosti s možným vplyvom na dotknuté územie patriace do európskej sústavy chránených území Natura 2000 správny súd tiež poukázal na vydané odborné stanovisko č. OU-PO-OSZP1-2020/030106-004 zo dňa 10.07.2020 z ktorého vyplýva, že realizácia projektu stavby „Zvážnica Planinky“ nebude mať významný negatívny vplyv na Chránené vtáčie územie Slanské vrchy, či už samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom. Preto správnym súdom vyhodnotenú sťažovateľovu úvahu o možnom zásahu do kvality ťažby dreva, resp. do kvality vody správne vyhodnotil ako neopodstatnenú. Záver správneho súdu o tom, že preskúmané rozhodnutie nemôže mať vplyv na iné konania, napr. stavebné, alebo iné povoloňovacie konania sťažovateľ ničím nerozporoval.

55. Kasačný súd preto vyhodnotil aj námietky sťažovateľa ohľadom negatívnych vplyvov na kvalitu vody a drevnej ťažby ako neopodstatnené. Sťažovateľ tvrdil, že zmena stavu mokrade by mohla mať negatívny dopad na životné prostredie, konkrétne na vodné toky a kvalitu prírodných zdrojov. Ako však správne argumentoval správny súd vydané odborné stanoviská jednoznačne uvádzajú, že projekt stavby „Zvážnica Planinky“ nebude mať významný negatívny vplyv na Chránené vtáčie územie Slanské vrchy ani na ochranu vodných tokov v danom území. Preto tvrdenia sťažovateľa o škodlivých vplyvoch sú podľa súdu neopodstatnené a nepodložené.

56. Správny súd správne posúdil, že súhlas na zmenu stavu mokrade je vydávaný orgánom ochrany prírody, ktorý má zákonnú povinnosť vyhodnotiť vplyvy na prírodu a krajinu. Tento proces nie je podmienený EIA konaním.

57. Kasačný súd teda konštatuje, že námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia EIA a nesprávneho postupu pri hodnotení vplyvov na životné prostredie neboli dôvodné. Súhlas na zmenu stavu mokrade bol vydaný v súlade so zákonom o ochrane prírody a krajiny, a nie je potrebné posudzovať v rámci konania EIA.

58. Z dôvodov vyššie uvedených námietku sťažovateľa čo do nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnej aplikácie EIA vyhodnotil ako neopodstatnenú.

59. K námietke o nesprávnosti výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že Lesom SR, š.p. nebola uložená žiadna povinnosť a teda nemala byť priznaná náhrada trov konania kasačný súd uvádza, že uvedená námietka nebola dôvodná. Ako vyplýva z obsahu spisu, správny súd ďalšieho účastníka konania - Lesy Slovenskej republiky, š.p. dňa 4.3.2022 písomne vyzval, aby sa k podaniam (žalobe a vyjadreniu k žalobe) písomne v lehote 15 dní vyjadril. Z výzvy súdu nevyplýva, že ide iba o možnosť. Táto výzva bola jednoznačná a neexistovali žiadne indície, že by išlo len o možnosť vyjadriť sa.

60. Správny súd mu následne priznal právo na úplnú náhradu tých trov, ktoré mu vznikli v súvislosti s plnením povinnosti, ktorú mu správny súd uložil v rozsahu tak, ako to vyplýva zo súdneho spisu.

61. Kasačný súd sa odvoláva na svoju ustálenú judikatúru podľa ktorej ďalší účastník konania, ktorý bol v konaní písomne vyzvaný a musel vynaložiť prostriedky na vypracovanie vyjadrenia, má právo na náhradu trov konania (napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 2Svk/19/2025 z 30.10.2024 bod 69). Rozhodnutie správneho súdu o priznaní trov ďalšiemu účastníkovi - Lesy SR, š.p. náhradu trov konania je v súlade s právnymi predpismi, pretože správny súd priznal náhradu tých trov, ktoré vznikli v dôsledku plnenia povinnosti, ktorú účastníkovi konania správny súd uložil.

V. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov a návrhu na predloženie prejudiciálnych otázok

62. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že námietky uvedené v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

63. K návrhu na predloženie prejudiciálnych otázok, ktorý návrh kasačný súd v súlade s § 100 ods. 1 písm. c) SSP posúdil aj ako návrh na prerušenie kasačného konania, najvyšší správny súd konštatuje, že sám nevzhliadol potrebu predloženia žiadnej z troch sťažovateľom formulovaných prejudiciálnych otázok. Zo strany sťažovateľa navrhované prejudiciálne otázky neboli dostatočne konkrétne, keď sa týkali jeho tvrdení, že aplikačná prax v Slovenskej republike nevychádza z eurokonformného výkladu.

64. Prvá sťažovateľom formulovaná otázka nekorešponduje s tu prejednanou vecou, nakoľko predmetné ustanovenia SSP boli správnym súdom aplikované. Druhá sťažovateľom formulovaná otázka je skôr vyjadrením názoru sťažovateľa, ale kasačný súd v nej neidentifikoval konkrétny presah k aplikácii práva Európskej únie. Poukaz na uznesenie Najvyššieho správneho súdu SR - sp. zn. 6Svk/14/2021, ktorý v predmetnej veci správny súd ani neaplikoval (a vec meritorne prejednal), je tiež irelevantný. Pokiaľ ide o otázky smerujúce k smernici o vodách zrejme mal sťažovateľ na mysli smernicu 2000/60/

ES Európskeho parlamentu a Rady, ktorou sa stanovuje rámec pôsobnosti pre opatrenia spoločenstva v oblasti vodného hospodárstva, skrátene nazývaná rámcová smernica o vode (RSV) a otázky k smernici 2011/92/EÚ zo dňa 13.12.2011 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie, preskúmané rozhodnutie vôbec nie je založené na aplikácii ustanovení o posudzovaní vplyvov na životné prostredie ani ustanovení o vodách. Za týchto okolností kasačný súd dospel k záveru, že nie je daný dôvod na iniciovanie konania pred Súdnym dvorom Európskej únie v režime článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

65. Za týchto okolností kasačný súd dospel k záveru, že nie je daný dôvod na iniciovanie konania pred Súdnym dvorom Európskej únie v režime článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

66. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré okolnosti podľa obsahu súdneho spisu nenastali. S ohľadom na uvedené kasačný súd účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

67. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom kasačného súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 463 SSP a § 139 ods. 4 SSP).

Konanie o zmene stavu mokrade podľa § 6 ods. 5 zákona č. 543/2002 Z. z. nie je možné spájať s konaním o posudzovaní vplyvov navrhovanej činnosti na životné prostredie podľa zákona EIA. Súhlas na zmenu stavu mokrade nespadá pod rozsah navrhovaných činností uvedených v prílohe č. 8 zákona EIA.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.